І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City 3, N. J.
HEnderson 4-0237
HEnderson 4-0807
УНСоюз: HEnderson 5-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXXI. No. 4. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 8-го СІЧНЯ (JANUARY) 1964 15 ЦЕНТІВ — 15 CENTS TWO SECTIONS (SECTION 1) Ч. 4. VOL. LXXI.

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ НАРОДИВСЯ

МАЄМО ПРИЙНЯТИ БОЖЕ ДИТЯТКО В НАШІ СЕРЦЯ

З РІЗДВЯНИХ ПОБАЖАНЬ КИР ЙОСИФА ШМОНДЮКА, ЄПИСКОПА СТЕМФОРДСЬКОГО

Безконечне милосердя Бога. Сам зволив прийти на світ, щоб направити непорядок заподіяний через гріх. Народився в людській природі Син Божий, щоб віддати Богові Славу, яку людство відмовило Йому, і тим самим подати мир, щастя людстві.

Ось чому ангели співають при народженні Ісуса Христа у Вифлеємі: „Слава на висотах Богові, а мир-спокій людям на землі доброї волі". Це тема всієї радости, яку відчуваємо й оспівуємо в колядах на святах Різдва Христового. Ми маємо радіти духовно, розважуючи цю властиву ціль Різдва Ісуса Христа. Всі інші радощі земські, матеріяльні мають підпорядкуватися цій духовній радості. Маємо прийняти Боже Дитятко в наші серця; маємо підчинитися Його Волі, науці, законам, плянам, які Він має супроти нас, наших родин, нашого народу. Він навчає нас, як маємо віддавати Богові належну Славу. Від першої хвилини Його народження всі чесноти Християнського совершенства виявляються як приклади для нашого наслідування: любов до Бога, відданість Його Святій Волі, любов до ближнього, убожество, покора, скромність, терпеливість, второпність, мужність, і інші. Порядок привернений. Чоловік примирений з Богом. Злучений з Ісусом Христом чоловік може віддавати Богові належну Славу, бо Христос став нашою Жертвою, через яку може чоловік безконечно славити Бога, безконечно, як слід, дякувати Богові за одержані благословенства; через Христа чоловік безконечно надолужує Богові за свої гріхи, та в Ісусі має право випрошувати ласки, помочі потрібні в провадженні життя після Його науки.

† ЙОСИФ
Єпископ Стемфордський

ВІТАЄМО ПРИХІД КНЯЗЯ МИРУ

З РІЗДВЯНОГО ПАСТИРСЬКОГО ПОСЛАННЯ ЯРОСЛАВА ҐАБРА, ЄПИСКОПА ДЛЯ УКРАЇНЦІВ ЕПАРХІЇ СВ. ОТЦЯ НИКОЛАЯ В ШИКАҐО

Слово, яке Господь завжди повторяв і яке від віків полонювало серця людей, від створення Адама аж по сьогоднішній день, та яке завжди й у всіх обставинах промовляє із однаковою переконливістю до свідомости цілого людства — є Боже Слово: МИР!

Божа Любов, яка проявляє себе в праведному християнському житті людей на цій землі і яка є їхньою короною в Небі, знаходить свій найкращий вислів в тому одному слові: Мир. В залежності від нашої співпраці з Божою Волею, той мир панує в нашому сумлінні, в наших родинах, парохіях, Церкві і в цілому світі.

Із такими роздумуваннями про мир, ми й цього року з радістю вітаємо прихід Князя Миру — новонароджене Вифлеємське Дитятко.

Хоч зматеріялізовані сили цього світу усильно стараються підірвати основи християнського правопорядку, а воюючий атеїзм дальше продовжує безпощадну боротьбу проти нашої незламної Церкви в Україні і Католицької Церкви в загальному, то проте цього Божого Миру ніхто не всилі нам відібрати, бо Мир Божий сильніший від усіх переслідувань, а Божа Любов могутніша від ненависти.

Помимо матеріяльних і соціяльних втрат, які поносить наш нарід сьогодні, скріплені Божою обітницею, що Він завжди між нами, ми завжди зможемо зберегти рівновагу духа.

Хай Благодать Новонародженого Дитяти сплине на Вас і на нашу Українську Церкву і хай Мир, що його Христос приніс на землю буде завжди зі всіма Вами!

† ЯРОСЛАВ,
Єпископ Епархії св. Отця Николая в Шикаґо.

НЕ ПАДАЙМО ДУХОМ, ВГОРУ ТРИМАЙМО НАШІ СЕРЦЯ!

ІЗ РІЗДВЯНОГО ТА НОВОРІЧНОГО ПОСЛАННЯ УКРАЇНСЬКОГО ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ В ПІВНІЧНІЙ АМЕРИЦІ

. . . Ми живемо в надзвичайно важливих часах, які вимагають він нас особливої чуйности та розважности. Несподівана й трагічна смерть президента З'єдинених Держав Америки особливо нам це унагляднює та підкреслює. Сучасна міжнародна ситуація, поважні розходження в комуністичному таборі; Ватиканський Собор, на якому чується багато розважних голосів; дальші зміцнювання утисків християн за залізною заслоною з рівночасним звільненням митрополита Йосифа Сліпого; певні проблиски вільнішої, але негайно залякуваної думки, різних письменників і поетів під совстами, а в тому і на Україні, — це насторожуючі, але й потішаючі прояви. — Поява двох нових українських перекладів Біблії: митрополита Іларіона й католицького, це також великого значення події в українському житті. — Все це говорить про те, що пориву до світла, правди й волі ніхто на довшу мету не може згасити в людському серці. Не падаймо духом, вгору тримаймо наші серця! Христос Володар будучих віків, Йому належить будуччина. Він є здійсненням найзадушевніших мрій людства, а в тому і українського народу. Ані Ірод, ані Голгота, ані теперішнє, ані будуче Його не переможуть.

Плекаймо духа взаємної пошани й любови в нашому народному житті при всіх наших віроісповідних і партійно - політичних розбіжностях. Ставмо славу Божу й добро цілого народу та загалу, між якими живемо, понад усе. Виховуймо наших дітей на богобоязливих, розумних і освічених горожан країн нашого поселення, рівночасно розуміючих і люблячих свій нарід, з якого вони вийшли. Подбаймо про те, щоб не тільки ми, старші, а передусім наше нове покоління взяло масову участь у відкритті пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні. Нехай це буде величавий і тріюмфальний вияв побіди ідеалів, за які змагався і терпів ціле своє життя наш народний пророк. Хай це буде життєдайне їхнє народження й поглиблення в серцях наших дітей.

(-) Паст. Іван Р. Ковалевич
Президент

(-) Паст. Вол. Боровський
Канцлер Консисторії

ПАПА ПАВЛО VI І ВСЕЛЕНСЬКИЙ ПАТРІЯРХ АТЕНАГОРАС ЗУСТРІЛИСЬ, ОБНЯЛИСЬ І СПІЛЬНО ЗМОВИЛИ ГОСПОДНЮ МОЛИТВУ НА СВЯТІЙ ЗЕМЛІ

Папа Павло VI на сходах літака, що ним прибув він з Риму до Палестини.

Місто Назарет в Палестині, що в ньому Ісус Христос провів своє дитинство, і що його відвідав Папа Павло VI під час своєї історичної подорожі до Святої Землі.

Єрусалим. — Папа Павло VI перевів від минулої суботи 4 до понеділка 6 січня 1964 р. свою історичну паломничу подорож до Святої Землі, при чому її кульмінаційною точкою величезного значення для всього християнського світу була зустріч з вселенським православним царгородським патріярхом Атенагорасом I. Цей останній відвідав Папу в його резиденції в католицькій Апостольській делеґації в Єрусалимі, при чому обидва найвищі достойники католицького і православного світу розмовляли 29 хвилин. Папа і Патріярх обнялись і поцілувались. У своїй промові до Патріярха, текст якої згодом проголошено у пресі, Папа виявив „глибоке зворушення і правдиву радість у цій історичній годині, коли після сторіч мовчанки і сподівань Католицька Церква і Константинопільський Патріярхат знову зустрілись в особах своїх найвищих репрезентантів". Папа ствердив у тій промові, що „без сумніву, по одній і по другій стороні шляхи, які ведуть до з'єднання, можуть бути довгі і засіяні трудноцами. Але ті дві дороги стремлять одна до одної і остаточно осягнуть (спільне) джерело Євангелія . . ." Папа і Патріярх спершу стиснули один одному руку, а після виголошення привітальних промов один одного обняли й поцілувались. Патріярх Атенагорас заявив згодом, що „найважливішою річчю було, що ми обнялись. Це був великий день, більший, як можна було сподіватись". Він ствердив, що „тепер нема інших різниць між нами, як тільки теологічні. Це тільки теологія, але є багато теологів. Що тут сталося, відкрило широко двері до дальших зустрічей. Від цього моменту починається співпраця". В іншій своїй заувазі Патріярх сказав: „Відтепер почнуться ділові розмови". Щодо теологічних розбіжностей між католицизмом і православ'ям, то Патріярх ствердив, що багато слів і речень, сказаних теологами по обох сторонах, „втратили в ході сторіч своє значення". Патріярх Атенагорас прибув на летовище біля Єрусалиму по йорданському боці в товаристві багатьох високих православних духовників. Між ними був також грецький митрополит Калінікос, який не послухав заборони 83-річного грецького примаса архиєпископа Хризостомоса, який єдиний із східніх православних владик поставився неґативно до зустрічі з Папою. Ще перед Атенаґорасом I зустріли Папу єрусалимський патріярх Бенедиктос і вірменський Дердерріян, яких потім Папа ревізитував. Зустріч Папи з Атенагорасом I відбулася у другому дні перебування Папи на Середньому Сході. Наступного дня вранці Папа мав ревізитувати Патріярха. Це була перша зустріч римського Папи й царгородського Патріярха від 1439 року, коли-то Папа Євген IV і Патріярх Йосип II зустрілись на Флорентійському Соборі.

Напередодні і ніччю перед своїм відлетом з Риму, Папа перевів довгі години на молитвах. Коли він відлітав в суботу вранці, то дзвонили дзвони у всіх 500 святинях в Римі. На летовищі в Аммані Папу вітали 21 гарматнім стрілом. Папа висів з літака у довгій білій рясі, тримаючи в руках широкий капелюх. Зате кардинали Тіссеран, Чіконіяні і Теста, що товаришили Папі, були ввесь час у чорних рясах. Папа виразно заборонив брати з собою парадні кардинальські одяги, щоб підкреслити скромний паломничий характер тієї подорожі. Король Йорданії Гуссейн, вітаючи Папу, прославляв його, як „великого лідера на службі людства, на службі миру" та вітав його в Йорданії „як людину Бога". Папа у відповіді славив короля Гуссейна, як людину, що „хоче миру і добробуту для свого народу". Наближуючись до ріки Йордану, Папа благословив її води. Йдучи Страсною Дорогою Папа всупереч первісним вісткам — не ніс хреста. Він рішився проти такої ідеї безпосередньо перед виїздом з Риму, маючи — мабуть — на увазі, що ввесь час окружуватимуть його великі маси народу, що й дійсно сталося. По йорданському боці були такі маси розентузіязмованих арабів, що йорданська поліція тільки з найбільшим трудом могла зберігати лад і тримати юрбу здалека від Папи. В одному моменті Папа опинився одинцем посеред юрби, розділений від свого почоту. Папа зворушений довго молився в церкві Святого Гробу, поставленій на місці, де була Христова могила. Так само він молився в церкві Святого Народження, як також в інших святих місцях, що їх відвідував по черзі. В другому дні Папа переступив кордон до Ізраїлю, переїхавши автом 67 миль впродовж години і 27 хвилин. Моторкада Папи складалась із шістьох автомобілів. Папу вітали ізраїльський президент і прем'єр. По ізраїльському боці маси народу були менші, як по йорданському, тільки порядок був кращий. Ввесь другий день свого перебування на Святій Землі Папа перевів по ізраїльському боці. Його спільна молитва з патріярхом Атенагорасом — „Отче наш", що його Папа відмовляв полатині а Патріярх по-грецьки — була найвищим і найвеличнішим моментом у цій надзвичайній події.

РІЗДВЯНИЙ ПРИВІТ В УКРАЇНУ

АРХИЄПИСКОПА КИР АМВРОЗІЯ СЕНИШИНА, МИТРОПОЛИТА ДЛЯ УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ У ЗДА

Митрополит Амврозій Сенишин

Дорогі Браття і Сестри:

Хоч ділять нас моря й океани, гори й доли, граничні стовпи і різні перегороди, то все таки сьогодні, завдяки радієвим хвилям „Голосу Америки", мило мені загостити до Ваших домів в Україні і поза Україною, та привітати Вас, в Празник Різдва Христового за нашим старо-християнським звичаєм: „Христос родився". Короткі слова цього привіту, але, які глибокі своїм змістом. Вони пригадують нам оцю епохальну подію, що сталась у тиху зоряну ніч, на полях Вифлеєму, у бідній стаєнці, де невидимий Бог зійшов з неба на землю, щоб „спасти люд свій весь" та повчити людей, що вони не є бездушними манекінами промислових заводів, але розумними істотами, створеними на образ і Божу подобу, з людською гідністю та привілеями свобідної людини. Син Божий прийшов, щоб вказати на високе призначення людини, на безсмертність людської душі і позагробове життя. Ці правди, проголошені Божим Сином, вливають надію у найбільш зболілі душі.

Та не всі пішли слідами убогих пастирів і мудреців. Гордий світ не прийняв Христа і Його науки, не повірив у Нього. Він занадто приляг до дочасних справ, тому не міг іти за Вифлеємською зорею. Йому було важко повірити, що ця Дитина у Вифлеємських яслах — це справді Божий Син та дійсний Володар неба і землі.

Подібно є і в нинішньому зматеріялізованому світі, який не чує у Різдвяну ніч ангельської пісні, не хоче повірити в Христа та признати Його справжнім Спасителем світу. Та, як колись Божий Син переміг могутніх цього світу і заволодів мільйонами сердець доброї волі, так прийде час, коли Христос знову об'явить Свою силу, а тоді переможе любов і затріюмфує правда на землі.

Дорогі в Христі, Браття і Сестри, може деколи темрява безнадійности намагається заслонити Вам світло Різдвяної зірки, що є символом віри в Христа Господа, проте, не тратьте надії на Бога та не схиляйте вниз християнського прапора. З історії пригадайте собі вірність українського народу Всевишньому. Побачите, що Господь ніколи не покидав нашого народу. Він давав йому силу пережити турецьке і татарське лихоліття, допоміг перетерпіти гірке кріпацтво та видержати дві світові війни. І в нинішніх злиднях Син Божий прийде з поміччю тим, що залишаться вірні Господеві.

Тому Свята Різдва Христового повинні бути для всіх, а зокрема для Вас, Дорогі Браття і Сестри, днем надії на перемогу Правди і Божої Справедливости, яка затріюмфує у цілій своїй величі і силі над тими, що не хочуть сьогодні прийняти і визнати Христа.

Та до того часу, коли прийде оця вичікувана всіма нами хвилина, старайтеся, Дорогі Браття і Сестри, зберегти Народженого Христа у своїх серцях. Заховайте Його перед новітнім переслідуванням кровожадного Ірода, збережіть Його святу віру, релігійні і народні традиції та в святій надії очікуйте Вифлеємської Зорі на синьому небосхилі вільної України.

Вітаючи Вас, Дорогі Браття і Сестри, з Празником Різдва Христового, молю народжене Боже Дитя, щоб благословило Ваші справедливі змагання та обдарувало Вас найбагатшими скарбами Своєї безмежної любови.

„Глянь оком щирим,
о, Божий Сину!
На нашу землю,
на Україну, —
Зішли їй з неба дар
превеликий:
Тебе славити по вічні віки!

Благодать Вам, Браття і Сестри, від Господа нашого Ісуса Христа і любов Бога й Отця і Причастя Святого Духа хай буде з усіма вами. Амінь.

Христос Раждається!

Славіте Його!

† АМВРОЗІЙ,
Архиєпископ Філядельфійський,
Митрополит Українців Католиків у ЗДА

БОГ МИЛОСЕРДЯ І ЩЕДРОТ НЕХАЙ ПРИХИЛИТЬСЯ ДО НАШИХ СПІЛЬНИХ МОЛИТОВ...

З РІЗДВЯНОГО ПОСЛАННЯ ПАЛЛАДІЯ — АРХИЄПИСКОПА УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ЦЕРКВИ В ЕКЗИЛІ

. . . І Христос дійсно прийшов у світ, народившись згідно з пророцтвами Старого Заповіту. А коли Він народився привітали Його найперше бідні пастухи Вифлеємські, яким янгол звістив про Його народження.

Дальше, Господь Бог засвітив зорю на небі, щоб вона звістила й іншим народам, що час сповнився і прийшов у світ Той, що має розігнати темряву гріхів. За цією зорею прибули три мудреці зі сходу. Вступивши вперед до Єрусалиму, вони питали: „Де народився Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю Його, й прийшли поклонитися Йому" (Мт. 2:2). А прибувши до Вифлеєму, „піднесли Йому дари: золото, ладан, та смирну" (Мт. 2:11).

А що нам сьогодні принести в дар новонародженому Дитяткові? Чим вшанувати нам Младенца — Ісуса? Хоч ми не багаті, але ми можемо багато зробити для Нього.

Замість золота, ми можемо принести Йому в дарі нашу любов. Бо, „хто нас відлучить від любови Христової? Чи недоля, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч?" (Рм. 8:35). Мученики переносили найбільші терпіння задля Нього і їх любов не стигла, але ще більше розпалювалася . . . (Мт. 22:37).

Замість ладану, ми можемо принести Ісусові нашу щиру молитву. Бо, так, як дим ладану - кадила підноситься в гору, так, і молитва, що випливає з глибини нашої душі, підноситься до Бога. Тому й псалмопівець Давид звертається до Господа словами: „Нехай піднесеться молитва моя, як пахощі кадила перед Тобою . . . (Пс. 141:2).

І на кінець, замість смирни, ми можемо принести в жертву Ісусові нашу відданість аж до смерти . . . Сам Господь Ісус Христос, що „Хто любить життя своє, той погубить його; хто ж ненавидить життя своє на цім світі, — той збереже його в вічне життя" (Ів. 12:25).

Христос нам народжується! Зустрічаймо Його з любов'ю, молитвою, та відданістю! Він бо навчає нас цих великих християнських чеснот. Молімся до Нього за знедолений народ наш український, за його волю, за правду українську . . .

Згадаймо в наших молитвах всіх тих, що на засланнях, на тяжких роботах і у в'язницях перебувають.

З празником Різдва Христового вітаю всіх вас і молю Христа - Спасителя, щоби вам оту „любов щиру" до Бога, до ближнього, та до всього рідного.

Бог милосердя і щедрот, Отець світла і правди нехай прихилиться до наших спільних молитов і прискорить день, коли всі українці єдиними устами і єдиним серцем хвалитимуть Отця і Сина і Святого Духа.

† Архиєпископ Палладій

ХРИСТОС-ПРАВДА НАРОДИВСЯ — СЛАВІТЕ ЙОГО!

ІЗ АРХИПАСТИРСЬКОГО РІЗДВЯНОГО ПОСЛАННЯ БОГДАНА, МИТРОПОЛИТА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В АМЕРИЦІ

На нас пастирях стада Христового лежить обов'язок працювати для загального спокою, не тільки посильними та щирими молитвами до Бога, „за спокій всього світу, за добробут святих Божих Церков, і за з'єднання всіх", але і сильною проповіддю про мир і тільки той мир, що нам дарує Хриснтос, З'єднані Христовим миром зможемо усунути всі ті перешкоди, які є на дорозі нашого християнського ,життя. Тож молімся найперше за мир і спокій серед наших християнських родин, серед наших громад, серед нашого суспільства, серед нашого народу, серед людей всього світу. До цієї молитви кличе нас Христове Різдво. Любімо один одного! Як часто серед нас дітей одного народу брак любови, повно недовір'я, незгоди! Як часто нова заповідь Христа про любов є нами подоптана, нами християнами. Привернімо її не тільки в день Христового Різдва, але і по Різдві, на все наше життя. Це заповідь нашого Спасителя.

В цей світлий празник миру і любови, вітаючи вас, мої улюблені душпастирі і вірні, я закликаю всіх вас до цього подвигу за спокій у твердому бажанні благодаті і миру від Бога Отця нашого Ісуса Христа, повного джерела правдивого і повного миру. Нехай буде наступний рік для всього людства літом милости Божої, літом потіхи і радости. Вітаючи вас всіх, бажаю вам правдивого щастя та щирого спокою. А вони прийдуть до нас тільки тоді, коли ми всі будемо кріпко і цілим серцем любити свою Українську Православну Церкву, твердо держатися своєї святої віри Православної, та щиро і з повною посвятою працювати для визволення нашої поневоленої Батьківщини — України.

Кличу до вас словами: Христос - Правда народжується! Славіте Його!

† БОГДАН, Митрополит

1,250.000 західніх берлінців відвідали Східній Берлін

Берлін. — Впродовж 18-ох днів, в яких обов'язувала умова на відвідування західніми берлінцями своїх кревних і приятелів у Східньому Берліні у зв'язку із святами Різдва, 1 350 000 західніх берлінців скористали з одноденних перепусток, виданих східньоберлінськими комуністичними властями. В минулу суботу і минулу неділю — два останні дні обов'язуючої умови — по більше як чверть мільйона осіб приїздили із Західнього Берліну до Східнього. На милю тяглись автомобілі із заходу на схід і так само на милю тяглись юрби східніх берлінців, що вітали своїх земляків, розділених внутрішньо - берлінським муром ганьби. Представник західньо - берлінської міської управи, чи пак сенату, що є тамошнім правлінням, Горст Корбер, передав східньо - німецькому міністрові справ культури Еріхові Вендтові пропозицію негайно відновити відновити переговори щодо лібералізації комунікації між двома частинами Берліну, щоб не тільки західні берлінці могли іздити до східньої частини міста, але й щоб воно могло діятись навпаки.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Ситі і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
Чеки і mony orders виставляти на: "Svoboda"

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.5;0 three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Слідами Христа

Вийшов Христос на Оливну гору і припав до землі лицем своїм, молячись. Молився за спасіння людства, що його мав окупити мученицькою смертю своєю. Не міг Папа Павло VI зробити кращого різдвяного й новорічного дарунку людству, як своїм паломництвом до Святої Землі і своєю зустріччю з Патріярхом Атенагорасом І та спільною з ним молитвою за спасіння людства.. Коли Папа Павло VI рішив відбути паломничу подорож до Святої Землі — стрепенулись католики й не-католики в усьому світі, усвідомивши, що це буде подія на велику історичну міру. Годі навіть тепер ще збагнути, яке далекосяжне значення матиме ця подія. Папа Павло відразу ж підкреслював суто релігійний та аполітичний характер свого паломництва. Проте, жадна велика подія у світі не відбувається тепер без зв'язку з міжнародною ситуацією. Подорож голови Католицької Церкви до мусульманської Йорданії та мойсеєвого Ізраїлю і його зустрічі з королем Гуссейном, з президентом Зальманом Шазаром і його прем'єром Леві Ешколом, з православним патріярхом Атенагоросом і його численним почетом — ця подорож не може не мати найповажніших наслідків для дальших взаємин між усіма чинниками, що їх вона заторкувала: між католицьким, мусульманським, ізраїльським і православним світами.

Апостольська Столиця напевно й надалі зберігатиме строгу невтральність в ізраїльсько - арабському політичному спорі, проте трудно подумати, щоб ця подорож не залишила слідів на її духових зв'язках з арабами й жидами і щоб — у ще більшій мірі — ця подорож не сприяла єдності у всехристиянському світі. Хоч неофіційно сказано, що під час паломництва Папи не буде ділових розмов про практичні способи зближення між Католицькою Церквою з одного боку та Православною і Протестантськими Церквами з другого, самий склад почету Папи і почету патріярха Атенагораса вказує, що ідея єдности християнського світу є тією центральною ідеєю, яка просвічує паломництву Папи та знаходить відгук у всьому не-католицькому світі. Коли слухаємо до занудм пусті заклики до співіснування із світом комуни, то яким же полум'яним є заклик Папи до єдности.

Папа Павло VI — це дипломат із тонким знанням міжнародної ситуації. Як кардинал Баттіста Монтіні й архиєпископ Міляно, центру комуністів у північній промисловій Італії, він відбув похід вулицями того міста з важким хрестом на спині — на знак демонстраційного протесту проти здавлення большевиками мадярської революції. Він не вагався ставити авторитет Церкви і свій власний у користь Християнсько - Демократичної партії, коли йшов бій за духові впливи на терені Міляно і всієї Італії. У своєму Різдвяному посланні Папа Павло VI закликав до єдности в боротьбі проти атеїзму. Це — заклик релігійний. Але коли зважити, що зорганізований, воюючий атеїзм — це нині комунізм і що війна проти всіх релігій, які визнають єдиного Бога, включена в офіційну програму всіх комуністичних партій з їх божищем Марксом — то це — політикум. І коли зважити, що ідея сильніша за армії і що ніщо так успішно не провалить матеріялістичного безбожницького комунізму, як ідеалістична віра в Бога та Божі правди на землі — то паломництво Папи до Святої Землі можна в кожному відношенні вважати паломництвом слідами Ісуса Христа.

Різдвяний дух в Україні

По містах і селах сучасної України помічається останніми роками стихійне відродження народних звичаїв і обрядів, зв'язаних з християнськими і різними народними святами. Заборонювані довгими десятиріччями, як „релігійні пережитки", ці звичаї й обряди поширюються тепер — дуже часто з незміненим змістом і в своїх традиційних формах, а інколи пристосовані до вимог нового ладу — не тільки серед сільського, але й серед міського населення. Зокрема буйно відроджуються серед українського народу різдвяні звичаї із своїм багатим обрядовим і пісенним репертуаром. Щедрівки і колядки лунають на Україні, як колись, грудневими й січневими вечорами й ночами і бере в них участь не тільки сільська молодь, серед якої на диво живими збереглися старі традиції колядування і щедрування, але й студенти, а то й комсомольці по містах. У багатьох місцевостях, де ще існують церкви і де люди, не зважаючи на всі заборони та репресії, святкують Новий Рік, Різдво Христове, Водохрещі, колядують і щедрують старші й молодь в час, призначений для тих свят. Там же, де церкви зліквідовано, народ пов'язує різдвяні і йорданські обряди та їхній пісенний репертуар із Новим Роком, що його в Совєтському Союзі відзначають з ялинкою і з Дідом Морозом.

Коли судити з друкованих по совєтських газетах описів і репортажів, то по українських селах „народне гуляння" під Новий Рік зберегло повнотою всі звичаї й обряди Різдвяних та Йорданських Свят. У новорічний вечір, що заміняє в деяких околицях Свят-Вечір чи „голодну кутю", хлопці й дівчата ходять по селах з колядою, з козою та вертепом, і в співаних ними нібито новітніх колядках і щедрівках немає деколи й натяку на теперішній комуністичний лад, на колгоспне життя. В сучасних щедрівках співається про зустріч нового року із минулим, висловлюється побажання, щоб щастя не минало господарського дому, і діти, виводячи „щедрик - ведрик", просять дати їм „вареник, грудочку кашки, кільце ковбаски", обіцяючи за те „курочку на печі пасти". На новорічний вечір перенесено не тільки колядки та щедрівки, але й навіть свят - вечірню вечерю, що її тепер готують жінки і дівчата по хатах чи в „чайних".

Комуністичний режим, скапітулювавши в своєму безглуздому намаганні викоренити всі релігійні по своїй суті звичаї й обряди, намагається тепер заповнити їх своїм штучним колгоспницько - виробницьким змістом. Різні інститути при академіях наук і десятки поетів наполегливо працюють над творенням „колгоспницьких щедрівок" з побажаннями щастя і успіхів то голові колгоспу, то голові сільради. Проте, ці „соцреалістичні" вставки на місцях не приймаються. Люди просто відмовляються їх співати на адресу дуже часто насланих з Росії і зненавиджених на Україні колгоспних керівників. З тим більшою наполегливістю друкується штучні, пофальшовані тексти щедрівок і колядок по совєтських виданнях, щоб ілюструвати ними „соціялістичний зміст" відродженої, мовляв, — „народної обрядовости".

Відродження різдвяних звичаїв і обрядів з їх багатою пісенністю свідчить про невмирущість релігійних вірувань і традицій серед українського народу. Воно скріплює певність, що в майбутньому, коли нова радість настане також і у визволеній Україні, з тим більшою свідомістю й силою лунатиме там пісня про Предвічного Бога, що народився на землі для всіх людей.

Роман Данилевич

ШЛЯХАМИ ВІРОІСПОВІДНОГО ЗБЛИЖЕННЯ

Загальні завваги.

На початку грудня 1963 року закінчилась 2-го сесія II Ватиканського Собору. На її нарадах виявилися дальші виразні тенденції лібералізації відносин у Католицькій Церкві. Дискусії проходили в дусі великої одвертости, а їх тон у багатьох випадках мав познаки просто „революційности"...

Досить згадати допущення на наради цієї Сесії католицьких мирян - обсерваторів з дорадчим голосом, включно з видвигненою вимогою дати доступ на наради також представницям католицького жіноцтва. Папа Павло VI та Отці Собору відкрили на цій Сесії ще ширше двері для обсерваторів, офіційних представників інших християнських віровизнань. Конференція Православних Церков, що відбулася у вересні 1963 року на острові Родосі, під проводом представника Царгородського Патріярха Атенагораса, уможливила збільшення числа православних спостерігачів на 2-ій сесії Ватиканського Собору. Патріярх Атенагорас, хоч не вислав свого обсерватора, заявив своє бажання відвідати в найближчому часі Голову Вселенської Церкви. Папа Павло VI у промові на закінчення цієї сесії Ватиканського Собору заповів свої відвідини Святої Землі в січні цього року, де, сподівано, Вселенський Архиєрей зустрінеться також з Царгородським Патріярхом.

Наступна, третя сесія II Ватиканського Собору заповіджена на вересень 1964 року. Дев'ятимісячна перерва в нарадах Собору має уможливити впорядкування внесених проєктів та їх опрацювання поодинокими соборовими Комісіями, що працюватимуть безперебійно до часу скликання чергової сесії.

Українці на тлі II Ватиканського Собору.

Якщо йдеться про участь української католицької Ієрархії на II Ватиканському Соборі, то її численність не має прецендентів у попередніх Вселенських Соборах, а її активність є велика. Із першої сесії треба відзначити протест наших Владик проти релігійного переслідування в СССР, проти формальної ліквідації Української Католицької Церкви в підсовєтській Україні й проти 18-літнього в'язнення її Первоієрарха, Митрополита Йосифа Сліпого, а далі, у зв'язку з тим, протест проти участи у Ватиканському Соборі обсерваторів просовєтської московської православної Церкви, що була співліквідатором Української Католицької Церкви в Україні. Цей виступ українських Ієрархів, безперечно, мав безпосередній зв'язок із позитивним вислідом заходів Папи Івана XXIII у справі звільнення Митрополита Йосифа так, що той міг уже взяти участь у другій соборовій Сесії. Перший виступ Митрополита - Ісповідника зустрівся з ентузіястичним прийняттям усіх Отців Собору. У цьому виступі Митрополит Йосиф порушив також справу створення Українського Католицького Патріярхату.

Безперечно, що українці на еміґрації як перед початком II Ватиканського Собору, так і в часі його двох Сесій були зацікавлені у становищі української православної Ієрархії до тієї епохальної події, якою є сучасний собор Вселенської Церкви. Треба занотувати декілька прихильних голосів з-посеред православних духовних і світських, які появились у нашій пресі, як, напр., в „Українському Православному Слові", чи то піднеслись під час прилюдних дискусій на тему зближення між християнськими віроісповіданнями, якій то проблемі Собор присвячує багато уваги.

У жовтні ц. р. Архиєпископ Мстислав, Голова Консисторії Української Православної Церкви в ЗДА, побував у Вінніпеґу, де відбув розмови з Первоієрархом Української Греко - Православної Церкви в Канаді, Митрополитом Іларіоном, на тему положення українських православних Церков поза межами України та їхнього відношення до Ватиканського Собору. Після цих нарад появились у щоденнику „Свобода" та в інших часописах інформації про рішення відбути у Вінніпеґу, в січні наступного року, конференцію української православної Ієрархії для обговорення справ, порушених на згаданій зустрічі у Вінніпеґу. Далі, у листопаді українська преса принесла вістку про виїзд Архиєпископа Мстислава до Европи та про його плян побувати також у Римі. За останніми повідомленнями Архиєпископ Мстислав відвідав також Царгородського Патріярха Атенагораса і, починаючи від 26 листопада, брав участь у кінцевих Засіданнях 2-ої сесії II Ватиканського Собору як неофіційний спостерігач.

Чи ізоляція має бути вічна?

У той час, коли йдуть старання довести до відпруження довговікових загострених та жалюгідних у своїх наслідках відносин між поодинокими християнськими, віровизнаннями, зокрема ж між католиками і православними, дальше культивування в цьому відношенні непримирного становища є дуже болючим проявом.

Оце моє ствердження спричинене бажанням розглянутись за засобами, як запобігти таким шкідливим проявам не тільки для нашого релігійно - церковного, але також для загальноукраїнського національного життя. При тому беру до уваги факт, що православні миряни мають великий рішальний голос у справах своєї Церкви, отож, думаю, що і у відношенні віроісповідного зближення це могло б поважно заважити.

Вважаю, що було б доцільно відбувати у більших скупченнях українців т. зв. панелеві дискусії, ось, наприклад, на таку тепер актуальну тему, як українці на тлі II Ватиканського Собору. Уявляю собі чотирьох панелістів - доповідачів, по двох з православного та католицького середовищ. Ці панелісти у своїх 15-хвилинних доповідях подали б в історичному та сучасному...

(Закінчення на стор. 3-ій)

РІЗДВО В КАНАДІ

Найдалі на схід висунені узбережжя Нюфавндленду перші відчувають чарівний подих Різдва в Канаді. Щойно через п'ять годин після цього різдвяний день досягне Юкону. У цій своїй радісній подорожі через простору країну Різдво має сім початків і стільки ж закінчень у міру того, як воно просувується з одної зони часу в іншу.

Коли діти в Британській Коломбії ще сплять, тоді діти в Нюфавндленді вже сходять нишком по сходах до ялинок. З черги Різдво доходить до Нової Шкотії, Ню Бронсвіку, Острова Принца Едварда, узбережжя Ґаспе і Східнього Квебеку, щоб помалу проноситися понад Канадою, пригадуючи давноминуле і зберігаючи різні традиції, бо Канада — це країна різних культур.

Різдвяний День просовується далі. Друга година його перебування в Канаді охоплює Острів Принца Едварда. У Квебеку Різдво приносить набожну пошану, бо це святий день, а не веселощі, що їх франкомовна Канада зберігає на вечір перед Новим Роком. У північно - східніх пущах Квебеку Різдво досягає десяток осель, які розташувалися в затишші снігом вкритих горбків. Різдво у франкомовній Канаді розпочинається Богослужбою опівночі, коли набожні жителі збираються в церквах, щоб привітати Боже Дитятко в стаєнці; вони повертаються додому на святочний сніданок в ранніх годинах Різдвяного Дня. Зветься цей сніданок „ревейон" і складається з вина, раґу, залороженого пудинґу і різних традиційних французьких страв. Протестантські церкви теж освітлені, бо Свят-Вечірні Богослужби відбуваються тоді так, як і в інших районах Канади. Подекуди збираються радісні гурти людей і чути дружні вигуки „Меррі Кристмес" та „Жуає Ноель".

Різдво просувується далі на захід. В решті Квебеку і в Онтаріо воно проникає швидким кроком. Звичай демонстрування вертепу - стаєнки, згаданий уперше в канадійській історії 1644 року, є найдивнішим і найкращим із звичаїв Квебеку. По церквах і по хатах відтворення вифлеємської сцени народження Спасителя є картиною великого респекту. У Монтреалі, місті двох культур, мільйони кольорових світел освічують житлові квартири міста, а в довколишніх селах для хатніх вогнищ є готові різдвяні колоди („Крисмес лоґс") — великі поліна дерева, відповідно приготовані та поблагословлені. На столи подаватимуть традиційні малі тістечка і „буре", а молодь під спів колядок танцюватиме так, як колись у древній Бретанії у Франції.

Врешті Різдво доходить до Онтаріо. Тут панують звичаї старої Англії: індик, що його традиційно любили полювати перші кріпкі поселенці, не зважаючи на загрозу з боку індіян, є символом Різдва, як і в інших районах Канади. Різдвяний пудинґ ставляв на стіл в полум'яному одязі з горіючої „бренді"; пиріг з гарбуза, цей південно - африканський присмак, приєднується до складу святочних страв. Вінки звисатимуть з одвірків, а хрусткі тістечка ждатимуть на те, щоб їх брали і смакували. Онтаріо, первісно заселене льоялістами британської імперії та вояками давніх британських гарнізонів, тримається давніх англійських різдвяних звичаїв, але й там різні звичаї, давніші за Канаду, роз'яснюють Різдвяний День, бо нові іміґранти зберігають звичаї своїх батьківщин. У чеських домах св. Микола завітає увечері 6 грудня; тоді подаватимуть „локше" — чеський десерт, а на багатьох столах появиться і короп. В італійсьських хатах в ніч перед 6 січня (Епіфані) діти завішуватимуть свої панчохи, надіючися, що вночі загостить до них Ля Бефана — ласкава чарівниця — і принесе дарунки для чемних, а вугілля для неслухняних дітей. Різдво в Канаді, — це справжня мозаїка, бо в далекій Новій Шкотії кусок вугілля серед різдвяних подарунків у панчосі є освяченим звичаєм; серед поляків продовжується традиція ділитися Святою Вечерею з одною сторонньою людиною.

В онтарійських містах, як і в інших містах Канади, базари виглядають немов плянтації ялинок. Жителі апартаментів приймають дедалі більше звичай 20-го століття — настільну ялинку, посріблену, блискучу. Традиційна парада Санта Клос у Торонті здійснюється від 1905 року: Санта прибув тоді з Юніон Стейшен і проїжджав по вулицях міста, сидячи високо на червоно - білому троні воза, що його тягли коні. Сьогодні — це видовище на одну милю завдовжки. Доми палають кольоровими світлами; стоять громадські ялинки.

І далі посувається Різдвяний День. На четвертій своїй годині він охоплює західні окраїни Лейкгед і широку смугу прерій. Різдво вже в Саскачевані, тоді як у центральній зоні часу годинники показують 12 год. ночі. У Вінніпеґу міські звичаї всіх канадійців знаходять своє застосування. Є там українські доми, в яких протягом шести тижнів до Різдва, що його святкують 7-го січня, не подають м'ясних страв; в цих домах буде кутя з вареної пшениці з медом, як перша страва із 12-ти, які символізують 12 апостолів; замість індика буде борщ, студенець з риби, голубці, різні солодкі печива. У шведських родинах подаватимуть „лютфіск" і рижову кашу з цинамоном та цукром. У школі, згідно з канадійським звичаєм, буде різдвяний концерт колядок.

Згодом Різдвяний День приходить у гірську зону часу, охоплюючи підніжжя Скелястих гір, а на п'ятій годині західні міста Канади святкуватимуть Різдво, як і всі інші міста. Але як з першими канадійцями, які були тут ще перед білою людиною? Приймаючи християнське Різдво, індіяни надають йому дещо з своїх вірувань: олені в лісах клякають опівночі та схиляють голови в сторону Вифлеєму. Протягом останньої години Різдвяний День проникає на Юкон і таким чином уся країна вже охоплена його чаром.

Звичаї, що кореняться в основі побуту, мають своє віддзеркалення в розмовних висловах у Вікторії, коли відвідувачі з усіх районів світу проводять Різдво в Готелі Емпрес на традиційний англійський зразок. Тут, на морському узбережжі, різні національності практикують свої прадавні звичаї на новій землі. Норвежці мають Свят-Вечір 23-го грудня, українці подають голубці, шведи розпочинають Святу Вечерю стравою „доппа", данці рижовим пудинґом, австрійці насолоджуються апфельштруделем і коропом.

Різноманітні звичаї в Канаді переплелися в яскраву сяючу тканину. Різдвяний День у Канаді таїть у собі обіцянку доброї волі серед багатьох людей назавжди.

З оповідання Джана Гейса (за К. С.)

Володимир Мацьків

Чи іти за прикладом Торонта?

Недавно ми мали змогу читати в нашій пресі, що в Торонті (Канада), в часі між 16 і 23 листопада минулого року відбувся величавий „Український Тиждень", чи радше „Тиждень Української Культури", який приніс великі успіхи українській спільноті, бо показав усім нам, а головно нашій молоді, скарби української культури і став популяризатором української справи серед інших національних спільнот, що замешкують Торонто.

Антін Рудницький, композитор і диригент хору „Кобзар" у Філядельфії, бувши свідком того успіху, радить усім осередкам українського життя піти за прикладом Торонта і організувати подібні тижні у себе, щоб показати більші та цінніші твори наших сучасних композиторів.

Ця пропозиція варта великої уваги. Влаштування „Тижня Української Культури" нам не може нічим пошкодити, а, навпаки, розголосить наше ім'я та викличе більше зацікавлення збоку всіх тих чинників, які байдужі чи навіть ворожі до наших справ. А вже найбільша користь з такого тижня була б для нашої молоді, яка, не знаючи своєї культури, в значній мірі терпить на почуття меншовартости, цурається всього рідного, не шанує рідної мови.

Уважаю, що найбільш пригожим часом для влаштування такого роду імпрези є тиждень з датою народження Т. Шевченка. Було б це гідним відзначенням 150-ліття з дня народження нашого великого поета, борця за волю України та нашого національного Пророка.

Влаштування подібних тижнів було б також гідною відповіддю таким чинникам, як „Вашінґтон Пост", а заразом подякою для тих, що стають в нашій обороні.

При тому можна було б подбати про награння новочасних грамофонових платівок кращими та в доброму виконанні українськими музичними творами, які пішли б до американських крамниць та на хвилі радіо і тим самим спопуляризували б твори чашої музичної культури.

Хочу кинути кілька думок, як такий тиждень можна було б зорганізувати в Філядельфії.

Думаю, що найбільш компетентним ініціятором такого тижня повинен бути хор „Кобзар". Управа хору могла б запросити до співучасти управи інших хорів з міста, всіх мистців, Літературно-Мистецький Клюб, а передусім Управу Філії УККА, та спільно обдумати й перевести цей плян в життя.

Ідучи за прикладом Торонта, можна зорганізувати один популярний концерт для широкого загалу, один концерт для молоді, виконаний силами самої молоді, та один концерт поважної музики для знавців, виконаний на можливо найвищому рівні. Можна дати оперу „Катерину" та симфонічний концерт з найкращих творів новочасної поважної української музики. Крім того треба зорганізувати мистецьку виставку малярських та різьбарських творів наших мистців в якійсь репрезентативній залі.

При тому треба дати кілька добрих радіових програм з добірною музикою, які були б інформаційним вступом до тижня, а на відкриття тижня дати бодай півгодинну авдицію в телевізії, де міг би виступити добрий хор. В часі цієї авдиції зробити відповідну пропаганду для тижня в англійській мові.

Щоб цей тиждень викликав більше зацікавлення всіх прошарків нашої спільноти, треба стриматись бодай на місяць перед тим з усіми іншими імпрезами культурного значення на терені міста, щоб в такий спосіб витворити „культурний голод", що спричинило б більший успіх тижня.

Хоч часу вже не багато, все ж таки при добрій волі всієї нашої спільноти таку програму виконати можна. Сподіваюсь, що наша спільнота зрозуміє мету такого тижня і підтримає своєю приявністю на всіх імпрезах. Такий тиждень напевно зрушив би і таких членів нашої спільноти, що вже менше цікавляться нашими справами, а рівночасно був би приготуванням до святочного відкриття пам'ятника Т. Шевченкові у Вашінґтоні.

Наталія Савченко

РІЗДВЯНЕ ОПОВІДАННЯ

I

— Бабусю, та розкажіть же, як воно ворожать дівчата на Святках — просила Ганнуся бабу Марину. Бабу Марину закликала мати пильнувати дітей, коли кудись виїздила. Тепер вона поїхала на передсвяточні закупи до поблизького міста й сказала, що там і заночує у знайомих, бо не хоче вертатися вночі.

Ганнуся пещена одиначка в батьків. Їй минуло 15 з половиною років і вона вважала себе дорослою. Молодші за неї були два хлопці, а старший — Васильно вже студент першого курсу. — Також великий збиточник, але добрий хлопець, — казала Ганнуся. Вона його дуже любила, бо він був веселий штукар: завжди щось вигадає таке, що всі аж за боки беруться від сміху. Він мав приїхати.

Ганнуся сама, бо вона не рахує „малих" — 10-річного Сашка і п'ятирічного Петруся.

Баба Марина вміє гарних казок! Ганнуся любила впірнути в солому, яку Килина, покоївка, вже принесла ціле рядно й шпурнула перед грубкою. Грубка топиться, солома так приємно пахне свіжістю. Баба Марина підкидає віхті соломи в грубку й оповідає казки. Молодші коло неї туляться, власне Петрусь на руках у баби перешкоджає їй палити, а Сашко притулився до баби. Ганнуся впірнула в солому і з спертим віддихом слухає казку про відьму.

— Ну, як ворожать хочете знати, почала баба. Ось, наприклад, дівчата виходять за ворота і кидають черевики, в яку сторону впаде, туди й заміж вийде. Або підслухують під вікнами. Як почують, що в хаті хтось каже: йди вже! то означає, що дівчина вийде заміж скоро, а як скаже та сиди собі, то значить, що не піде. Або покличуть собаку, кинуть перед нею кілька шматочків хліба; кожна кине на своє щастя, так от чию купку з'їсть собака першу, то та перша й вийде заміж.

А було сміху раз як собака так швидко похапав усі, що дівчата й не схаменулися. Сміху було! — То значить, що усі дівчата швидко й підуть заміж, завважила Ганнуся. — А то, продовжувала баба, ллють віск у ложках і кидають у холодну воду, що в миєці приготують, і тоді дивляться, що вийшло: раз вийшла церква, то значить та дівчина піде в монастир, а як вийде труна, то вмре. — Бабусю, розкажіть, як то дивляться в дзеркало, попросила Ганнуся.

— Це часом і страшно дивитися. — При цій заввазі, Ганнуся непомітно присунулася до баби. В кімнаті було напівтемно, бо світло тільки з грубки йшло.

— Так ворожиться: о півночі дівчина ставить на столі дзеркало, світить по боках його дві свічки, сама сідає проти нього й тримає друге мале дзеркальце перед тим, що стоїть, і дивиться. То так виглядає, як колідор довгий, довгий... От вона повинна, не відриваючися, дивитися в той колідор; що там покажеться, те їй і буде, закінчила баба. — Ніхто не повинен знати, як вона ворожить, додала баба, бо не здійсниться. Це страшно, — відізвалася Ганнуся. — А що там може бути страшне? — А чортяка може привидітися, тоді дівчина пропала, або й труна, або ще щось страшне... Може привидітися й наречений. Я сама так виворожила свого чоловіка. — Як це було? — запитала Ганнуся.

— Ото мені привиділося, що він іде колідором та прямо до мене. Ото цікаво! — гукнула Ганнуся.

Діти вже дрімали й баба, скінчивши топити, забрала їх до дитячої кімнати. — Вже пора спати, промовила баба. Иди й ти Ганнусю, бо вже всі сплять, і пішла з дітьми.

Ганнуся перейшла до їдальні і сперлася на стіл ліктем, задумалася: От цікаво, може б поворожити? промайнуло в думці. Половина будинку не опалювалася з ощадности, там ще є зовсім окремий хід до кабінету старшого брата. Холодно там тільки, зате зовсім ізольовано. Так міркувала Ганнуся і все більше захоплювало її поворожити. Нікого нема. Мати не вернеться, брата також нема. Діти й служниці сплять. Хіба поворожити?... Серце в Ганнусі йокнуло: ану привидиться Микола. Це товариш брата з гімназії, вони й тепер товаришують, хоч Микола на медичному, а брат на філології.

Рішила: буде ворожити. Швидко потихеньку відімкнула двері до замкнутих кімнат, пройшла через вітальню, залю, минула невеличкий передпокій і опинилася в кабінеті. — Ну й холод! — подумала. Одягнулася, навіть снігівці убрала, приладила все до ворожіння, як баба казала й спокійно всілася перед дзеркалом. Правда, ще рано, ще тільки одинадцята година, а ще треба чекати до дванадцятої, тоді сідати.

Вернулася до їдальні і взяла книжку. А в голові йде своя робота. — Сідати, чи ні? Ну що, як привидиться чортяка? — Але ж в неї хрестик на шиї. Хрестик на шиї боронитиме її. І чортяка не сміє доторкнутися до неї.

Пішла в кабінет, спустила штору, фіранку, затулила добре вікно, щоб зовні не було видно світла й сіла. Вдивлялася в довгий коридор, що виднівся перед нею, а в кінці — темно. Цікаво, дійсно, виглядає, як коридор довгий, довгий. Довго сиділа й перелічувала в думці, що може з'явитися. Може нічого?.. От буде кумедія! Ні, мусить щось бути. Ну, а що як мама вернеться несподівано. Може ж статися, хоч казала, що боятиметься їхати вночі. Ні, ніхто не може ні приїхати, ні прийти...

Тієї ночі баба Явдоха була здивована, коли, вийшовши на подвір'я, побачила тоненьку смужку світла. — вона знала, що це кабінет і що там тепер не топиться. Часто, як побачить, чи почує, що їде фастон, — з міста мусять повз неї їхати, — зараз свіжу паляницю під паху й до панів. А там її почастують чаєм, — ох, і любила ж вона чай! Пила в прикуску й могла випити й десять шклянок з одною грудочкою цукру. Таке добре! Але чого там світиться? Була дуже цікава. Вернувшися в хату, звернулася до чоловіка. — Іване, Іване! — будила: а піди лишень до панів, та подивися, чого там світиться, де не повинно, може якийсь злодіяка вліз? Піди! А Іван спросоння: — Чи ти не сказилася?! Чого я піду по ночах до панів, тепер Свята надходять, може хто й приїхав, а я буду колошкати, ще розсердяться. І вигадала: злодій! Чого б він туди пішов?

ШЛЯХАМИ ВІРОІСПОВІДНОГО ЗБЛИЖЕННЯ

(Продовження зі стор. 2-гої)

сному перекрої матеріял про релігійно - церковні відносини в Україні та на еміграції. Вони зреферували б також події, що мали місце на дотеперішніх сесіях Ватиканського Собору щодо зближення між поодинокими християнськими віровизнаннями. Факти говорять, що в цьому відношенні панує на Соборі дух Слуги Божого Митрополита Андрея, який в аспекті об'єднання Церков мав свого відповідника в історії Української Православної Церкви в особі Київського Митрополита Петра Могили. Бо рівно за 20 років перед проголошенням наміру скликати XXI Вселенський Собор Митрополит Андрей Шептицький, який добачав головну причину церковного роз'єднання в різниці східньої й західньої ментальностей, писав у книжці „Дер Хрістліхе Остен — Ґайст унд Ґештальт", виданій 1959 року, м. ін. таке:

„. . . Найважніше у кожному змаганні до з'єдинення повинно бути те, щоб змінити хід загальної думки наших східніх відділених братів, щоб знову з'єдинення з осередком Вселенської Церкви стало їхнім власним бажанням та прагненням. Осяги в цьому напрямі були б тисячократно важливіші, як всякі індивідуальні навернення".

Якщо б на таких панелевих дискусіях також панував дух Митрополита Андрея, то модератори могли б у своїх заключних словах поробити деякі конкретні висновки і з'ясувати деякі суґестії, що могло б мати позидивний вплив на дальшу дію українців як православних, так і католиків, у їхньому спільному змаганні до відпруження віроісповідних взаємовідносин. І саме такі прилюдні загального характеру дискусії — на мою думку — могли б бути добрим поштовхом до діялогів на вищому щаблі про релігійно - церковне об'єднання. А про це об'єднання думають сьогодні новими категоріями не тільки католики і православні, яких ділять передусім психологічні моменти, але в цьому напрямі активізуються також різні протестантські віроісповідання, різниці яких з католицькою й Православною Церквою дійсно великі, бо мають засадничий характер щодо вчення про Христову Церкву, її догми та св. Тайни.

Для основнішого відпруження відносин між українцями православними та католиками пропоную також співпрацю між українською католицькою та українською православною пресою, в такій формі, щоб українські католицькі журналісти мали свої гостинні виступи на шпальтах української православної преси, а українські православні журналісти вміщували свої статті на сторінках української католицької преси. Такі взаємні гостинні виступи, в яких обговорювалося б передусім релігійні та церковні проблеми, могли б у великій мірі поліпшити взаємовідносини між українцями православними та католиками, що має велике значення в аспекті не тільки релігійно - церковному, але також у загальному, включно з аспектом політичним.

Звичайно, можна було навести ще багато інших можливостей, але думаю, що й ці дві суґестії зможуть на найближчу мету причинитись до усунення дотеперішньої прірви між українцями, що корениться в їхньому довговіковому релігійному роз'єднанні. Така співпраця причинилася б також до загального усвідомлення, що всякі відокремлення між членами того самого народу, а що більше — поневоленого, дуже шкідливі у своїх наслідках, і в нашому випадку може бути водою тільки на млин ворогів, поневолювачів України.

Новинки з Далекого Заходу

22-го вересня 1963 відбулися в мешканні п-ства М. Демків ширші сходини у справі організації українського громадського життя в Сіятлі, Вашингтон. Тут існують три релігійні організації: православна громада св. Тройці, греко - католицьке братство св. Андрія та організація євангельських християн, яка має свій власний дім та веде недільну школу. Інші братства не мають своїх власних мешкань та відбувають свої Богослуження, греко - католики в місцевій католицькій церкві, а православні в єпископальній церкві. Існує також в Сіятлі відділ Українського Народного Союзу, що має понад 20 членів.

На сходинах поставлено питання, як та під якою назвою пробувати зорганізувати громаду поза межами діяльности церков, щоб мати можливість притягнути до себе найбільш українських людей, що мешкають в місті та околицях. В околиці м. Такоми та Пуялеп жиють українці, що приїхали сюди вже давно, частина з Дакоти та Канади. Є також не мало родин зі старих іміґрантів - русинів, що жиють в околицях Вількінсон.

Присутніх було 25 осіб, для початку досить добре. Вступне слово сказав п. Л. Бемко, який подав загальні інформації про стан українців в стейті Вашингтон та різні можливі шляхи до створення громадської організації.

Головний плян був створити Відділ УКК. В обговоренні різних шляхів прийшло до обміну думками й тут виступили зі своїми проєктами Демко М., Гришко В., Решетар І., Світ І., пані М. Шевченко, М. Гришко та пані Марія Бек та пані Ковальська. Останні три походять з Канади та вони заінтересовані знати, як та в чім могли б причинитися до поширення правди про Україну. Також підкреслено, що допомога українців, народжених та вихованих тут, може бути тільки в загальній українській справі, бо обмежені партійно - політичні справи їх не цікавлять.

П. Лавренюк, що жив довший час у Дітройті, висловив думку, що було б добре заснувати тут також кредитівку, яка була б підбудовою для діяльности відділу УКК, щоб мати добру надійну фінансову базу. Та мала кількість українців ледве чи зможе щось зробити в цій ділянці.

Пан Солима з Мавнт Вернон запропонував обрати ініціятивний комітет з трьох осіб, який мав би перевести організаційну працю та встановити контакт з УККА в Ню Йорку.

6-го жовтня м.р. відбулися загальні збори Української Православної Громади міста Сіятля в мешканні єпископальної церкви. Зборами проводив М. Дємко, секретарював І. Світ.

Прочитано відчити з діяльности парафіяльної Ради та фінансовий звіт скарбника п. Голодного. Церква відбуває свої Богослуження раз на місяць в мешканні єпископальної церкви завдяки доброзичливости її настоятеля, о. Ельмара В. Крісті. Для обслуг парафії приїздить з Портленду, Ореґон, о. Іван Гончарів, який є там настоятелем церкви св. Володимира.

Отець Іван повідомив парафіян, що від 1-го листопада 1963 р. у всіх українських православних церквах Богослуження відправляються українською мовою за текстом нового Служебника, про що було вже розпорядження Владики Іоанна Теодоровича. Друк цього Служебника є закінчений в Бавнд Бруку після десяти літ праці.

Парафії Сіяттля та Портленду вже придбали для себе цей Служебник, який коштує у звичайній оправі в полотні 50.00 дол., в шкіряній — 75.00 дол. Така висока ціна є тому, що наклад Служебника обмежений.

Загальні Збори обрали Парафіяльну Раду та Контрольну Комісію. Вже 2-го листопада м. р. відбулися нові сходини, присвячені Листопадовим подіям в 1918 році, в домівці п. Демка в Давн Тавні. Це було перше зібрання в Сіятлі і пройшло воно задовільно при 29 присутніх. Сходини відкрито молитвою, яку провів о. І. Гончарів з Портленду. Після того всі вислухали протокол перших сходин та переведення Дня Поневолених Націй, в якім українці приймали участь з рамени Відділу УНСоюзу.

Зібрання вирішило добрати до організаційного комітету двох осіб, панів Кріпа та Лавренюка. На черзі є два проєкти до переведення: День Незалежности та Свято Шевченка.

В другій частині була доповідь п. Л. Бемка на тему: „Перший Листопад 1918 року". Опісля при каві та чаю відбулася жвава ґутірка про потребу організації громадського життя. Була переведена між присутніми збірка на потреби організації та збірка на українських інвалідів, яка дала коло 30 дол.

Під час розмов виявилося, що українці в Америці та цілім світі тепер мають для своїх духових потреб аж три нові видання української Біблії. Перше — це переклад П. Куліша та І. Пулюя, зроблене Американським Біблійним Товариством в Ню Йорку. Друге — це видання в перекладі Митрополита Іларіона (д-ра І. Огієнка), а ось недавно вийшла в Римі у виданні Отців Василіян нова Біблія.

Братство св. Андрія при українській греко - католицькій парафії в Сіятлі влаштувало 9-го листопада м. р. свої осінні вечерниці в мешканні Американського Леґіону. Була оркестра з Вікторії, Британської Колюмбії. На забави тут завжди приїздять музики з Канади, які охоче піддержують місцевих українців. Вечір матеріяльно був задовільний, але погода перешкодила мати очікувану кількість гостей.

І. Світ.

Михайло Фединишин обраний на голову округи в Перт Амбою

Перт Амбой. — В неділю 29 грудня 1963 р. відбулися тут річні загальні збори Окружного Комітету Відділів УНСоюзу, члени якого, подякувавши за працю довголітньому голові округи, Костеві Наконечному, обрали на голову молодого, енергійного секретаря 155 Відділу, Михайла Фединишина, що визначився впродовж ряду років великими організаторськими здібностями. В 1963-му році він придбав для УНСоюзу 50 нових членів.

Збори відбулися в полудневих годинах в місцевому Народному Домі. Кермував ними окружний голова К. Наконечний, а секретарем був відомий союзовий діяч інж. Володимир Янів з Картерету. Після звітів і ухвалення звільнення для управи виголосив організаційну доповідь гол. секретар Ярослав Падох. Він поінформував приявних про стан УНСоюзу і його успіхи в 1963 році, та про працю головної Канцелярії УНС і про її плян на 1964 рік. Він намітив головніші завдання округи на 1964 рік, а саме святочне відмічення 70-річчя УНСоюзу, придбання щонайменше 250 членів в новому ювілейному році та оживлення, або об'єднання з другими 5 невеличких і малоактивних Відділів, а саме 209 з Картерет, 294 з Рагвей, 306 в Лінден, 312 в Савд Плейнфілд та 315 в Меточин. Гол. секретар відмітив великі заслуги в організаційній роботі відділових секретарів М. Фединишина з Перт Амбою, Й. Яреми з Плейнфилду, І. Гнідя з Минвил, о. П. Мелеха з Картерету, інж. П. Грабовича з Ню Бронсвіку та інших, завдяки яким ця розмірно невелика округа заняла почесне 8 місце між усіми 33 округами УНСоюзу й то після таких великих осередків як Шикаґо, Ню Йорк, Філядельфія, Торонто і інші. Новообрана окружна управа винесла ухвалу, яка зобов'язує її впродовж трьох місяців перевести об'єднання або оживлення згаданих вище малих і неактивних Відділів. Збори схвалили святочно відмітити 70-річчя УНС концертом та бенкетом за участю в почеснім, громадськім комітеті усіх українських установ з Перт Амбою, Картерету і сусідніх місцевостей. Гол. секретар поінформував про появу англомовної Енциклопедії Українознавства і дораджував організаторам відвідуючи родини, які вони стараються приєднати до УНСоюзу, брати зі собою цю історичну книгу на доказ великої ролі УНСоюзу не тільки в ділянці матеріяльного добробуту українського громадянства, але також в культурній і освідомній роботі серед своїх і чужих.

До нової управи обрано, крім голови М. Фединишина, інж. Павла Грабовича з Ню Броневіку і К. Наконечного з Меточина як містоголови, інж. Володимира Янова на секретаря, Григорія Бабина — касира та Миколу Степася, Романа Стенка, Йосифа Ярему і Івана Бабина на членів Комітету. Дякуючи за вибір, новий окружний голова склав заяву, що доложить всіх старань, щоб в новому році на щабель вище піднести свою округу і приобіцяв відвідати всі Відділи округи та допомогти слабшим піднестися з упадку, або получитися з іншими Відділами.

УВАГА! УВАГА!

Уже появилося з друку чергове число 1 (5) в 1964 р. ілюстрованого квартальника

„ГОЛОС УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОГО БРАТСТВА"

в Шикаґо.

Зміст числа такий:

1. Різдвяне привітання Високопреосвященнішого Ґенадія, Архиєпископа Української Православної Церкви;
2. Архиєпископ Ґенадій — Св. Таїнство Хіротонії (рукоположення);
3. М. Величківський — І слово стало Тілом, Істина — Правда — Вічні;
4. В. Петрощук - На Свят-Вечір;
5. М. Кульчицька — Вічна слава борцям за волю України (У поклоні 360-му, Богом збереженому);
6. В. Петрощук — Вічна слава закатованим червоною Москвою;
7. І. Ф. — Московський „митрополит" — поліційний агент;
8. М. С. — Якість різноманітности;
9. Хроніка. М. Кульчицький День народження - ім'янин Владики, Архиєпископа Ґенадія та Пан-Отця, Протоієрея Григорія Ільченка;
10. Різдвяне привітання Ради Опіки Св. Троїцької парафії;
11. Різдвяне привітання Братства-Сестрицтва Святої Тройці;
12. Різні поздоровлення та привіти;
13. Від Адміністрації „Голосу Православного Братства";
14. Слово читача.

Річна передплата 1 доляр.

Адреса:
Ukrainian Holy Trinity Orthodox Church
1908-10 North Humboldt Blvd.
Chicago 47, Illinois, USA

Увага! Друкується другим накладом ч. 1, 2 „Голосу Православного Братства Св. Тройці за 1963 р. Ціна цього подвійного числа — 50 центів.

✝

Ділимося сумною вісткою, що дня 5-го січня 1964 року відійшов у Вічність, після довгої і важкої недуги на 78-му році життя

о. ЙОСИФ БАДАН

Совітник Перемиської Єпископської Консисторії, довголітній Парох Завадки (Турчанського повіту) і Білини (Самбірського повіту) в Західній Україні, бувший Парох у Браунав (Австрія) і місто-декан українських скитальців у Горішній Австрії, а після прибуття до Америки духовник у манастирі СС. Василіянок на Факс Чейсі у Філядельфії.

Похорон відбудеться в середу, 8-го січня 1964 р. о год. 9:30 рано на Факс Чейсі.

Тяжким горем прибиті:

МАРІЯ ДАНИШ — донька
Д-р БОГОДАР БАДАН — син
РОМА і НАТАЛЯ — внучки

В 40 ДЕНЬ НЕНАДІЙНОЇ І БОЛЮЧОЇ СМЕРТИ нашого Дорогого і Невіджалуваного ПРИЯТЕЛЯ і ДРУГА

бл. п. інж. Ярослава Гузара

Члена Основника і довголітнього Члена Управи та Контрольної Комісії українського хору „Думка" в Ню Йорку та Члена Управи Союзу Українських Хорів в Америці

буде відслужена

в п'ятницю, 10-го січня 1964 року

о год. 8-ій веч.

в церкві св. ЮРА в Ню Йорку, при 7-ій вул. схід

ПАНАХИДА

до участи в якій запрошується усю співочу Родину та все Українське Громадянство метрополії Ню Йорку.

Український Хор „ДУМКА" в Ню Йорку
та Союз Українських Хорів в Америці

З Волі Всевишнього відійшов у Вічність, в суботу, дня 12 жовтня 1963 року у Брукліні, Н. Й., наш Найдорожчий

БАТЬКО, ДІДУНЬО і ДЯДЬКО

сл. п. ЛЕВ ЯСІНЧУК

Похоронні обряди відбулися в п'ятницю і суботу, 18-19 жовтня 1963 р. в крипті Петра Яреми в Ню Йорку та Церкві Св. Духа в Брукліні, Н. Й. Тіло спочило на Українському, Свято-Андріївському цвинтарі в Савт Бавнд Брук, Н. Дж. Заупокійні Богослуження і Панахиди були відправлені у сороковий день смерти Покійного, в суботу, 23 листопада 1963 р. в Церкві Св. Духа в Брукліні, Церкві Св. Юрія в Ню Йорку, Церкві Св. Йосафата в Трентоні, Н. Дж. та Церкві СС Василіянок у Дітройті, Миш.

У хвилинах нашого родинного смутку чимало Друзів, Приятелів і Знайомих Покійного та наших, висловили нам свої співчуття, або всяко були нам помічними в улаштуванні похоронів. З того приводу

ДЯКУЄМО:

Високопреподобним оо. В. Андрушкову, И. Рейнаровичеві і Ю. Менцінському за відправлення Парастасу, Панахиди і Заупокійної Св. Літургії за спокій душі Покійного. Зокрема дякуємо Всеч. о. деканові Володимирові Андрушкову — пароховi Церкви Св. Духа в Брукліні, за його дружні і християнські поради в зв'язку з влаштуванням похоронів та за прощальні слова у проповіді, присвяченій пам'яті Покійного.

Наша щиросердечна подяка належиться Високопреосвященному Архиєпископові УПЦ в ЗДА МСТИСЛАВОВІ, о. В. Желехівському і проф. А. Котовичеві за участь у похоронних обрядах на Св. Андріївському цвинтареві, а зокрема Владиці Мстиславові за надгробне, прощальне слово і молитви за спокій душі Покійного.

З глибини наших сердець висловлюємо щиру подяку ВП. Д-рові Іванові Козакові — голові Відділу ОбВУА в Ню Йорку за вислови співчуття і прощальні слова над відкритою домовиною в крипті П. Яреми та над свіжою могилою на Св. Андріївському цвинтарі, як також за його жертвенність і щиродружні поради при влаштуванні похоронів. Дякуємо Управі Відділу ОбВУА в Ню Йорку за вінок квітів, а членам цього Відділу, ВП. Комбатантам — Побратимам Зброї Покійного, за вислови співчуття та за участь у похоронних обрядах.

Дякуємо ВП. Пані Ользі Соневицькій, Д-рові Едвардові Жарському, Д-рові Семенові Демидчукові за прощальні слова присвячені пам'яті Покійного, за їхню участь у похоронних обрядах та за зложені нам устні і письмові співчуття. Дякуємо ВП. Ред. Іванові Кедринові, Проф. Михайлові Лисогорові і Д-рові Семенові Демидчукові за посмертні згадки присвячені Покійному на сторінках „Свободи". Дякуємо Управі УВАН в ЗДА, Шкільній Раді при УККА та Відділові ОбВУА в Ню Йорку за посмертні оголошення в „Свободі", а Редакціям українських часописів: „Америка", „Народна Воля", „Листи до Приятелів", „Гомін України", „Новий Шлях", „Мета", „Вільне Слово", „Християнський Шлях", „Українське Слово" та іншим — за редакційні згадки про смерть Покійного.

Наша щиродружня подяка належиться ВП. п. Леонтієві Крушельницькому і п. Левові Рейнаровичеві та всім співакам-хористам, членам Хору „Думка" в Ню Йорку, за участь в похоронних обрядах і звеличання пам'яті Покійного їхнім співом та молитвами.

Дякуємо за духовні квіти: Учням і Учителям Парафіяльної Школи Св. Юрія в Ню Йорку, СС Василіянкам і проф. І. Близнакові, п. М. Шлюзареві, п. Г. Яремчукові, п. А. Антоняк, п. А. Смеречинській та пп. Шуганам. Дякуємо за живі квіти: співробітникам „Де Кальб Госпітал" в Брукліні, де за життя працював Покійний. Директорові Персонального Відділу цього шпиталю п. Ріхардові Більотті, за вислови співчуття, участь у похоронних обрядах та за ввічливе поладнання усіх формальностей в зв'язку з похоронами Покійного. Висловлюємо нашу щиросердечну подяку п. Осині Лень за її духовні квіти, пожертвування на Заупокійні Богослуження, за китицю рож, та за її жертвенну і щиродружню допомогу при влаштуванні похоронів як також за її вислови співчуття і за участь в похоронах. Дякуємо пп. Я. і М. Лушпінським, п. Льоні Герасимович, п. Марії Величко і п. Лесі Огоновській за пожертви на благородні цілі замість квітів на свіжу могилу.

Наше щиросердечне Спасибі передаємо усім тим нашим і Покійного Друзям, Приятелям і Знайомим, що зложили нам устні чи письмові співчуття, або були нам помічні в цій чи іншій мірі в час нашого родинного горя.

Нехай Всевишній нагородить їх усіх за те Своєю Десницею!

СИН, СИНОВА, ВНУКИ
і ПЛЕМІННИКИ

Париж-Трентон-Дітройт
31 грудня 1963 р.

П. Ковалік

ХРИСТОС НАРОДЖУЄТЬСЯ, СЛАВТЕ ЙОГО

Ісус Христос, що народився в Вифлеємі і прожив на землі тридцять три роки, став для всього християнського світу втіленням живого Слова Божого, яке завжди існувало. Старозавітний світ не зрозумів пришестя на землю: чекаючи пришестя Месії як земного царя, старозавітний світ вороже зустрів Христа, який ствердив, що царство Його не від світу цього.

Вияснити всю глибину значення народження Сина Божого в тілі неможливо для обмеженого людського розуму. Ми можемо тільки сказати словами ап. Павла в його Посланні до Тимофія: „Велика благочестя тайна: Бог з'явився в тілі і виправдав Себе в дусі, показав ангелом, проповіданий в народах, прийнятий вірою в світі, вознісся в славі".

Приймімо ж із побожністю і з радістю цю велику тайну. Внесімо цю радісну вістку про народження Спасителя в наше серце, в наші родини, в коло наших близьких, знайомих, друзів і недругів.

Ще перед створенням світу предвічно народжений Син Бога Отця нині народжується в образі людини, щоб усіх людей відродити на грішному шляху життя. З року в рік ми згадуємо цей день, святкуємо його як день народження Христа, народження тих великих чеснот, які він приніс на землю. А відходячи назад на небо, Він сказав: „Я з вами до кінця світу". Це значить, що Він був, є і завжди буде з нами, як предвічне Слово, Світло, що освітлює шлях нашого життя.

Ще пророк Ісаїя сказав: „Ось Діва прийме в утробу і народить сина і дадуть Йому ім'я Емануїл — з нами Бог" (Іс. VII, 14). Так і сталось. Син Божий, що народився від Діви Марії, пройшов шлях людського життя, показавши людям, як треба жити на землі, щоб увійти в царство Боже.

Ніхто не може знати гріха людини, ніхто не може знищити смерти людини, крім Сина Божого, Ісуса Христа. Він — єдиний Спаситель світу. Хто приймає Його той входить у славу синів Божих і вічне життя.

Тому так радісно святкує християнський світ Різдво Христове. А ті, що не вірують, як цар Ірод, хочуть убити Христа, щоб Його не було в серцях людей, убити пам'ять про Нього. Але даремно. Він з'явився в світ, щоб завжди залишатись з людством.

Увесь християнський світ і наш український народ єдиними устами і єдиним серцем славлять народженого Спасителя.

Христос Народився!

Зустріч сестри Лесі Українки п-ні І. Косач-Борисової з земляками

29-го жовтня у Вінніпезі відбулася товариська зустріч волинян з своєю землячкою, рідною сестрою поетеси Лесі Українки пані Ізидорою Косач-Борисовою з Ню Йорку.

Земляки організовані в Інституті Дослідів Волині та в Т-ві „Волинь", влаштували цю зустріч в домі п-ва Олійницьких і запросили Дорогу Гостю. Цю товариську імпрезу відкрив голова ІДВ, привітавши Шановну Гостю, як довголітню членкиню Інституту, від імени всіх земляків. По цім студентка Оксана Онуфрійчук піднесла Гості букет живих квітів. З черги голова ІДВ представив Їй присутніх земляків, з зазначенням місцевости їх народження. Зосібна представив студентку Оксану, нашу багатонадійну талановиту співачку і артистку, яка приймала живу участь в концерті, присвяченому споминам Лесі Українки, 27-го жовтня 1963 р. в театрі Плейгавз, де пані Косач-Борисова мала головну доповідь.

Коли п-на Оксана складала ґратуляції пані Косач-Борисовій за гарну доповідь у Плейгавзі та згадувала, що вона студіює твори Лесі Українки і що їх дуже любить, — не обійшлося без зворушливої сцени: пані І. Косач-Борисова встала і з розпростерлими руками приступила до п-ни Оксани ... і вони в сердечних обіймах розцілувалися. В очах двох ґенерацій нашої доби заблисли сльози радости.

В дружній атмосфері присутні довго ділилися спогадами про свою незабутню Волинь, а Шановна Гостя розповіла про спільних знайомих, визначних осіб, згадувала події того часу, а головно як і де провела своє незабутнє, безжурне дитинство з Лесею, з якою дуже любилася.

Товариська гутірка затягнулась до півночі. На прощання Дорогій Землячці вручено скромний дарунок — Поезії Т. Шевченка(двомовні) з дедикацією і підписами всіх присутніх. В кінці пан голова попрощав від усіх Дорогу Гостю та подякував господарам дому і паням за добру вечерю та вдало влаштовану гостину.

М. Б.

У БОЛГАРІЇ РОЗСТРІЛЯЛИ ПРОФ. І. Кр. ГЕОРГІЄВА

Софія. — У минулу суботу (в Болгарії була тоді вже неділя розстріляно Івана-Ассена Крістова Ґеорґієва колишнього професора університету в Софії, дипломата засудженого в минулому тижні на смерть за шпигунство в користь ЗДА. Ґеорґієв признався, що був шпигуном впродовж 7-ох років, коли був членом комуно - болгарської делеґації в Об'єднаних Націях. Він бучім-то діставав за свою службу американській позвідчей централі $200 000. Президія болгарського псевдопарляменту відкинула просьбу Ґеорґієва на помилування.

● Гайнріх Любке, президент Західньої Німеччини, пригадав німцям, що вони не повинні жаліти ніякої персональної жертви, яка була б потрібна для осягнення завітньої цілі всіх німців — з'єднання Німеччини.

Сен. Ґолдвотер проти договору про заборону атомових випробувань

Вашингтон. — Сенатор Беррі Ґолдвотер, який в п'ятницю 3 січня ц.р. зголосив своє бажання старатися про номінацію на кандидата у президентських виборах, виступив в неділю 5 січня в телевізійній програмі з промовою про напрямні своєї політики у внутрішніх і зовнішньо-політичних справах. Обговорюючи справу взаємин ЗДА із Совєтами, Ґолдвотер заявив, що якщо він буде обраний на президента ЗДА, то він в першій мірі вимагатиме політичних концесій від Совєтів, погрожуючи водночас зірванням дипломатичних взаємин тоді, коли б Совєти на це не пішли. Щождо договору про заборону атомових випробувань, то на думку сенатора Ґолдвотера, ЗДА повинні від нього відмовитися в тому випадку, якщоб його постанови виявилися шкідливими для оборонної готовости ЗДА, або, якщоб показалося, що З'єдиненим Державам Америки треба перевести нові випробування в атмосфері. Щодо вимаганих від СССР концесій, то Ґолдвотер висловив найперше вимогу, щоб Хрущов відмовився від проголошеної ним мети „поховання капіталізму" і в дальшому, щоб Москва признала своїм сателітам право вирішати свобідно про форму державного ладу й обирати згідно з волею населення свої уряди.

Захід відкидає пропагандивну ноту СССР про відречення від сили

Лондон. — Однаково у Лондоні, як Парижі, Бонні й Вашинґтоні керівні чинники прийшли до переконання, що розіслана урядам у всьому світі в четвер минулого тижня совєтська нота з пропозицією відмовитись від війни, як засобу вирішувати територіяльні спори — це суто пропаґандивний трюк. Хоч ніодна з західніх держав ще не дала офіційної відповіді, проте півофіційні заяви не залишають сумніву, що вона буде відкинена. Речник Державного Департаменту заявив, що та совєтська нота „не є об'єктивним з'ясуванням проблеми територіяльних спорів і тому розчаровує, як відповідь на заклик президента Джансона щодо поступу на шляху до миру". Західні чинники головно звертають увагу, що совєтська нота виключає з-під умови „невживанн сили" — Південний В'єтнам і поділену Корею. Вона далі повторяє очорнювання, що ЗДА „окупують" Тайвань (Формозу) і тому комуністичний Китай має право до „визволення" того острова, як також надалі залишають за собою „право" активно помагати всім „визвольним війнам", себто комуністичним авантюрам. Єдиним „плюс" тієї совєтської ноти є розмірно спокійний її тон, дармащо вона знову лається на „спраглених реваншу мілітаристів", розуміючи під ними Західню Німеччину.

„Невтральна" Камбоджа перепускає зброю для комуністів в Південному В'єтнамі

Сайґон. — Американські військові чинники в Південному В'єтнамі ствердили, що впродовж останнього півроку значно збільшились достави зброї, амуніції і всякого воєнного виряду для комуністичних партизанів. Отримано докази, що південно-в'єтнамські партизани дістають з-зовні зброю, амуніцію і всякий виряд чотирма „дорогами": від Південно - Китайського моря до різних пунктів вздовж східнього побережжя з його перечисленними природними „портами", — через окуповану комуністами частину Ляосу, — парашутами з повітря та — найголовніше — через Камбоджу, куди китайські комуністи висилають скрині ніби з різними товарами на підставі торговельної умови та які-то скрині негайно відправляються до дельти ріки Меконґ, порізаної сотнями природних каналів, що є водним шляхом для комуністичних партизанів. На основі умови між В'єтнамом, Ляосом і Камбоджею дельта ріки Меконґ є „інтернаціональною" і з цього користають комуністи, маючи тиху підтримку від „невтрального" правителя Камбоджі, князя Нородом Штіґанука, який недавно відкликав всіх членів амбасади Камбоджі у Вашинґтоні й Лондоні.

Хрущов перевів три дні на тайних нарадах і ловах у Польщі

Варшава. — Нікіта Хрущов перевів три дні, від четверга минулого тижня до останньої неділі, в північно - східній частині Польщі, покритій лісами і озерами, на ловах, відпочинку і нарадах з комуно - польськими верховодами. На залізничній стації Ольштин Хрущова привітав був Владислав Ґомулка і відтіль вони від'їхали автами до відокремленого мисливського палацику серед лісів. Хрущову товаришили комуно - білоруський „вождь" Кирило Мазуров і Аверкій Арістов, совєтський амбасадор у Варшаві. З польського боку були, крім Ґомулки, прем'єр Юзеф Циранкевіч, військовий міністер маршал Маріян Спихальський і два члени польського Політбюра, Іґнаци Совінський і Зенон Кліско. Гадають, що ці останні засекречені московсько-польські розмови стосувалися не так загальної міжнародної ситуації і совєтського пропаґандивного проєкту щодо відречення від збройної сили у вирішуванні територіяльних спорів, як — конкретно — справи Німеччини й Берліну.

ТАРЗАН, ч. 5165. Фальшива мапа!

Тарзан дивився на нерухому постать пані Барнес, що лежала над мапою, вживаною до цієї злощасної подорожі.

Неймовірно, він побачив, що на мапі зазначена була місцевість Вембе, недалеко вгорі рікою від цього місця...

Але ж він знав, що Вембе було віддалене на багато миль, і то проти течії іншої ріки!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

ЧЕТВЕР, 9-го СІЧНЯ 1964 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Укр. Народ. Дому, 316 Відділ відбудуться в четвер 9-го січня. На порядку нарад: присяга нововибраного урядників: Іван Сверида, предс., Василь Росоловський, заст., Вол. Гавриляк, секр., Теодор Олексин, заст., Любомир Вілик, фін. секр., Іван Чугай, заст., Василь Кучмій, касир, Петро Дзюба, заст., Контр. Ком. — Василь Іванців, Вол. Ґурянський, Іван Новак, Опікуни Хворих — Олекса Атаманчук, Наталя Дорофей, Анна Татиба; Дирекція: Іван Олексин, Іван Салагурський, Микола Кучмій, Степан Ендрус, Іван Куций. — Управа.

СУБОТА, 11-го СІЧНЯ 1964 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Місячні збори 204 Відд. о год. 6-ій веч. в залі Укр. Прав. Церкви, 206 E. 11th St. Проситься сплатити вкладки. — П. Марко, предс., В. Палідвор, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні збори Т-ва Мир 324 Відд. о год. 7-ій веч. в Укр. Горож. Клюбі при 23 і Брави вулицях. З огляду на важні справи, проситься членство прибути. — А. Слободян, предс., І. Струк, секр.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Річні збори Т-ва Дарахівщина, 275 Відд. в год. 6:30 веч. в церковній залі, Сусекс і Ґрін вул. Проситься членів явитися на час, з уваги на вибір нової управи. — В. Юрків, секр.